

அறிவோர்

பக்கம்

மார்ச் 2001

இனம்,

புராணங்களில் தேவர்கள் அசுரர்கள் என இரு இனம் இருந்ததாகவும், தேவர்கள் தேவ உலகத்திலும், அசுரர்கள் பாதாள உலகத்திலும் வாழ்ந்ததாக கதைகள் உண்டு. தேவர்கள் நல்லவர்கள் என்றும், அசுரர்கள் கெட்டவர்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இருந்தாலும் தேவர்களை அசுரர்கள் கொடுமைப்படுத்தியதாகவும் நிறையக் கதைகள் உண்டு. தேவர்களும் அசுரர்களும் தனித்தனி உலகத்தில் வாழ்ந்தாலும் இடையிடையே பிரச்சனை ஏற்பட்டதாகவே கூறப்படுகின்றது. அதாவது நல்லவர்கள், நல்லவர்கள் மத்தியிலும், கெட்டவர்கள், கெட்டவர்கள் மத்தியிலும் வாழ்ந்தாலும் இடையிடையே பிரச்சனை ஏற்படத்தான் செய்கின்றன. பல யுகங்களின் பின் தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒரே உலகில் வாழ்ந்ததாகவும், அப்போது பிரச்சனைகள் அதிகமானதாகவும் கதைகள் உண்டு.

இராமனும், இராவணனும் ஒரே உலகத்திலேயே வாழ்ந்தவர்கள். இராமனை நல்லவன் என்றும், இராவணனை கெட்டவன் என்றும் நாம் கூறுவோம். இவர்கள் இருவரும் ஒரே உலகில் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்தவர்கள். இந்நிலையிலும் இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் சண்டை நடந்ததாக கதைகள் கூறுகின்றன.

இதற்கு அடுத்த கால கட்டத்தில் நல்லவர்களும் கெட்டவர்களும் (தேவர்களும் அசுரர்களும்) ஒரே ஊரில், ஒரே குடும்பத்தில் வாழ்ந்ததாக கதை உண்டு. அஸ்தனாபுரத்தில் பாண்டுவின் மக்கள் பாண்டவர்களும், திருதராஷ்டிரனின் புதல்வர்கள் கௌரவர்களும் ஒரே ஊரில் வாழ்ந்தவர்களே. இதில் பாண்டவர்கள் நல்லவர்கள் எனவும் கௌரவர்களை கெட்டவர்கள் எனவும் கதைகள் கூறுகின்றன.

ஆனால் இப்போது தேவர்களும், அசுரர்களும் வெவ்வேறு உலகத்திலோ, ஒரே உலகின் வெவ்வேறு பகுதிகளிலோ, ஒரே ஊரில் ஒரே குடும்பத்தின் வெவ்வேறு மனிதர்களாகவோ இல்லை. ஒரே மனிதனுக்கு உள்ளேயே தேவர்களும் அசுரர்களும் வாழ்கிறார்கள். தேவ, அசுர யுத்தம் கடுமையாக ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் நடக்கிறது. காலையில் நல்லவனாக இருப்பவன் மாலையில் கெட்டவனாக இருக்கி

றான. இநத மனதன நல்லவன எனறோ? கெட்டவன எனறோ? இப்போதெல்லாம் தரம் பிரிக்க முடியாது. எப்போது நல்லவனாக இருப்பான்? எப்போது கெட்டவனாக இருப்பான்? என்று சொல்ல முடியாது. ஏன்? நாம் சிலவேளைகளில் அமைதியாக இருக்கிறோம். சில வேளைகளில் கோபத்தில் கத்துகிறோம். குழந்தைகளை அணைக்கும் போது தேவனாகவும், அடிக்கும்போது அசுரனாகவும் இருக்கிறோம்.

இன்று மனிதர்கள் மன அமைதியிழந்து தவிக்கிறார்கள். சண்டை நடக்கிற இடம் எங்காவது நன்றாக இருக்குமா? எமது மனங்களுக்குள்ளேயே தேவ, அசுர யுத்தம் நடக்கின்றபடியால் நாம் அமைதியிழந்து வாழ்கிறோம். நீதி எப்போதும் தேவர்கள் பக்கமே இருந்துள்ளது. நாமும் எமது மனதில் தேவ எண்ணங்களை உருவாக்குவோம். அதாவது அன்பு, கருணை, மன்னிப்பு, விட்டுக்கொடுத்தல் போன்றவையே. பழிவாங்குதல், துன்புறுத்துதல், பகைபாராட்டுதல் போன்ற அசுர எண்ணங்களை அகற்றுவோம். அசுர எண்ணங்களை அகற்றி தேவ எண்ணங்களை வளர்த்தால் நாம் கூட தெய்வமாகலாம். பாண்டிரங்க பக்தர் கங்கையில் குளித்துவிட்டு கரையேறினார். ஒரு மூர்க்கன் அவர்தீது எச்சிலை உமிழ்ந்தான். அவர் அவனோடு சண்டையிடாமல் மீண்டும் கங்கையில் நீராடிவிட்டு வந்தார். அவன் மறுபடியும் எச்சிலை உமிழ்ந்தான். இப்படி நூற்றியெட்டு முறை நடந்தது. நூற்றியெட்டாம் முறை மூர்க்கன் மனம் வருந்தி பக்தர் காலில் விழப்போனான். பக்தர் அதைத் தடுத்து முரடன் காலில் அவர் விழுந்தார். தவறு செய்து விட்டோமே என அவன் வருந்தினான். பக்தரோ, எவ்வளவு புனிதமான கங்கைநதி. ஒருமுறை குளித்தாலே புண்ணியம். இன்று உன்னுடைய தயவால் நூற்றியெட்டு முறை குளித்தேன். இல்லையென்றால் ஒரு தடவை மட்டுமே குளித்திருப்பேன் என்றார். பாண்டிரங்கபக்தர் தான் தேவன் ஆனதோடு ஒரு முரடனையும் தேவன் ஆக்கினார். இதுவல்லவா முக்கியம். முடிந்தால் நீங்களும் முயற்சியுங்கள்.

சிந்தியுங்கள்

தன்னம்பிக்கை பெற, பயத்திலிருந்து விடுபட நாம் ஏதாவது காரியத்தில் ஈடுபடவேண்டும். மனதை வேறு விஷயங்களில் செலுத்த முயலவேண்டும். எழுதுங்கள், பாடுங்கள், காலாற நடந்து செல்லுங்கள். செய்யும் எந்தக் காரியமும் மனதைப் பிரச்சனையிலிருந்து அப்புறப்படுத்துவது மட்டுமல்ல, காரியம் செய்து களைத்த உடல் ஓர் அமைதியான ஓய்வை, நிம்மதியை அனுபவிக்கிறது. கெட்ட காற்றை அப்புறப்படுத்துவது போல், தளர்ந்த எண்ணங்களை அப்புறப்படுத்துகிறோம். காரியங்களைச் செய்து முடிக்கும்போது மனம் ஒரு சாதனையில் திளைக்கிறது. இது உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் நல்லது. தன்னம்பிக்கை இல்லாதவர்கள் பெரும்பாலும் தான் இருக்கிற சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொள்ள மறுப்பார்கள். நாம் இருக்கின்ற சூழ்நிலை, நமது சக்தி, நம்மால் என்ன செய்யமுடியும் என்பதையெல்லா

ம் பற்றி சரியான தெளிவு இல்லாத போது, நாம் எடுக்கிற முடிவுகள் தவறாகப் போகின்றன. நோக்கே கோணலாக இருக்கும்போது நமது குறி எங்கே சரியாக இருக்கும். நம் நிலமைக்குச் சம்பந்தப்படாத ஒன்றை நாம் அவாவுவது 'முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்பட்ட' கதை தான். நம்நிலமை என்ன? நம் குடும்ப நிலமை என்ன? நம் இலட்சியம் என்ன? அது சாதிக்கக் கூடிய ஒன்றா? அதற்கு வேண்டிய அறிவும், திறமையும், பயிற்சியும்; பக்கபலமும் இருக்கிறதா? என்று அறிவுபூர்வமாக நாம் சிந்திக்க வேண்டும். பெரிய விஷயங்களைப்பற்றி ஆசைப்படுவது தவறல்ல. ஆனால் அதை அடைவதற்கு வேண்டிய சக்தியை, திறமையை, வலிமையை நாம் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அது இல்லாமல் வெறும் ஆசையை மட்டும் வளர்த்துக்கொண்டால் நாம் ஏமாற்றத்தைத் தான் பெறுவோம். பெரிய விஷயங்களைச் செய்வதற்குமுன் நாம் எல்லா த்தகுதியும் பெற்று மேலே போகும் முனைப்புடன் நின்று கொண்டிருக்க வேண்டும். இதை உணராதபலர் மந்திரத்தால் மாங்காய் விழும், ஆசைப்பட்டால் போதும் என்று நம்பி தங்கள் வாழ்நாளை வீணாக்குகிறார்கள். ஆனபடியால் சிந்தித்து செயல்படுங்கள்.

இளைஞர்கள்

மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரிடமும் குணம், சிந்தனை, நோக்கம், குறிக்கோள், ஆர்வம் இவைகள் தொன்றுதொட்டு அவரவர் இயல்புகளுக்கேற்ப வித்தியாசமாக அமைந்துள்ளது. வாழ்க்கையில் ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்கள், சூழ்நிலை நோக்குமுறை ஆகியவற்றைப் பொறுத்துத்தான் வாழ்க்கை அமைகிறது. நம் முன்னோர்கள் பொது வாழ்வை சிறப்புற வாழ்ந்து காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்றோ குறுக்கு வழியில் பொருள் சேர்ப்பது, புகழ்ச்சி மோகம், அதிகார ஆசை போன்ற போதைகள் நிறைந்த மனிதர்களைத்தான் அதிகமாக இன்று காண முடிகிறது. உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவது, சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் பெரிய இடைவெளி இவையாவும் அவல நிலையை உண்டாக்கியிருக்கிறது. "மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை" என்பது முற்றிலும் காற்றில் பறக்கவிடப்பட்டிருக்கிறது.

பெருமை பெருமீதம் இன்மை சிறுபை

பெருமீதம் ஊர்ந்து விடல். (குறள் 979)

மனிதவாழ்வை மலரச் செய்யவேண்டும் என்பதுதான் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்த வேதகாலத்து இலட்சியம். இன்றைய இளைஞர்கள் அபாரமான புத்திசாலிகள். இன்றைய கல்வி பயிலும் வாய்ப்புக்கள் அவர்கள் வாழ்க்கைப்படியில் உயர்ந்த நிலையை அடையும்படி இருக்கிறது. ஆனால் பண்பாடு சார்ந்த கல்வி அறிவு வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது. இதை அவர்கள் உணர்ந்து செயற்பட்டால் நல்லது. நம்நாட்டுக் கலா

ச்சாரம், நாகரீகம், சிறந்தபண்புகள் இவைகளின் மேன்மையை பண்டைய அறநூல்களாகிய ஆத்திஞ்சி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, புறநானூறு, அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகியவை வெகு அழகாக எடுத்துரைக்கின்றன. இவை நம் இளையுதலைமுறைக்கு ஏற்றவையே. உயர்ந்த இலட்சியங்களையும், உன்னதமான கருத்துக்களையும் எடுத்துக்கூறவேண்டும். உதாரணமாக நேர்மை, அகிம்சை, பரோபகாரம், நல்லெண்ணம், அடக்கம், உண்மை, மரியாதை முதலியவற்றை குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே அந்தப் பிஞ்சு நெஞ்சங்களில் பதியும்படி அவ்வப்போது எடுத்துச் சொல்லுவது அவசியம். இவைகள் மாணவர்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கு உரமாகும். தொலைக்காட்சி, இன்டர்நெட் போன்றவை இளைஞர்களின் மனதில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பது யாவரும் அறிந்ததே. இவை மூலம் பொது அறிவு, கல்வி போன்றவற்றில் நல்ல விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்புக்கள் இருந்தாலும், இளைய சமுதாயம் திசைமாறி தடம்புரள வழிகாட்டியாகவும் இருக்கிறது.

நாம் எங்கு செல்கிறோம் என்றே புரியாமலிருக்கிறது. காலத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் வாழ்க்கையில் நோக்குமுறை மாறுதல்களை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுவது அவசியம். ஆனால் அதில் கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்தால் சுவடு மாறாமல் இருக்கலாம். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் திருவள்ளூர் கூறியிருக்கும் அறிவுரைகள் இன்றைய சமுதாயத்திற்கு இன்றியமையாதது. நம் கிளையசமுதாயம் கீழ்நம் வொக்கிஷங்களின் பயனை சடைய வேண்டும் என்பதே எல்லோருடைய விருப்பமும் ஆகட்டும்.

இன்றைய சமுதாயத்தில் அதிக அளவு சுயநலம் படைத்த கண்ணோட்டத்துடன் பெரும்பாலானோர்கள் வாழ்கிறார்கள். ஆனால் நல்ல ஒழுக்கம் நெறிமுறைகள் ஆகியவற்றில் பற்று வைத்து நேர்மையுடன் வாழும் ஒரு சிலரும் நம்மிடையே இருக்கிறார்கள். மேல்நாட்டு நாகரீகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நம் பிஞ்சு நெஞ்சங்களில் நஞ்சை வளர்த்து, பிஞ்சிலேயே பழுத்துவிடும் பெருத்த அபாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தார்மீக விழ்ச்சி தொடங்கியிருக்கிறது. பிறநாட்டின் கலாச்சாரத்தில் மோகம் கொண்டு நடைஉடை, பாவனை மாறியிருக்கின்றன. இதனால் இன்றைய சமுதாயத்தை மீட்க வேண்டியது நம் ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும்.

செய்தக்க அல்ல செய்க்கெடும் செய்தக்க

செய்யாமை யானும் கெடும். (குறள் 466)

ஒருவன் செய்யத்தகாத செயல்களைச் செய்வதனால் கெடுவான். செய்யத்தக்க செயல்களைச் செய்யாது விடுவதாலும் கெடுவான்.

இன்றைய சூழ்நிலையில் முற்றிலும் செயற்கையான நாகரீக வாழ்க்கையில் புதுமை என்ற பெயரில் அன்றாடத் தேவைகள் அதிகமாகிவிட்டன. நேர்மை இல்லாத குறுக்கு வழியில் அதிவேகமாகப் பொருள்

சேர்ப்பது என்ற நிலை உண்டாகியிருக்கிறது. நாட்டில் தலைவிரித்தாடும் வறுமை, பஞ்சம், பொய், மோசடி, ஊழல், லஞ்சம், ஆடம்பர விளம்பரங்கள், தற்புகழ்ச்சி போன்றவற்றை ஒழித்துக்கட்ட எல்லோரும் முன்வரவேண்டும். பழமை யாவமே நமக்குத் தேவையற்றது அல்ல. அதேபோல் புதுமையான ஒவ்வொன்றும் வாழ்க்கைக்கு அவசியமில்லை. பழமையிலும் புதுமையிலும் நல்லதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அதேபோல் பழமை யானாலும் புதுமையானாலும் வேண்டாதவற்றைத் தள்ளுவதில் திண்ணம் வேண்டும். முயற்சிகள் யாவும் வெற்றியடைவதற்கு அனைத்து மக்களும் ஒத்துழைப்பை நல்கவேண்டும். வாழ்த்துக்களை வழங்கவேண்டும்.

தியாகம்

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் பெரிய பிரளயம் ஏற்பட்டு உலகமே அழியப்போகிறது. என்று ஒரு தேவதை கூறியது. யாராவது ஏழு பேர் என் சிறகுகளில் வந்து அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். நான் உங்களைக் காப்பாற்றுகிறேன் என்றது. அத்தோடு உங்களுக்குப் பிடித்தமான ஒரு பொருளையும் கொண்டு வரலாம் எனவும் சொல்லியது.

ஒரு காதலன் தன் இறந்துபோன காதலியின் படத்துடனும், ஒரு கவிஞன் அச்சில் ஏறாத தன் கவிதைகளுடனும், ஒரு அரசியல்வாதி தன் சுவிஸ்வங்கி கணக்கு எண் உடைய கைக்கடிகாரத்துடனும், இப்படி ஆறு பேர் ஆளாளுக்கு ஒரு பொருளுடன் அந்தத் தேவதையின் சிறகுகளில் ஏறிக்கொண்டனர். ஏழாவதாக ஏற முயன்றாள் ஒரு சிறுமி, தன்னுடைய குட்டி நாயுடன். உடனே தேவதை, உன்னுடன் ஒரு பொருளைத் தான் எடுத்துவர அனுமதி! நாய் உயிருள்ளது. எனவே அதை எடுத்துவர முடியாது. எனச் சொல்லியது. சிறுமி சிறிது நேரம் சிந்தித்தாள். பின் அவள் தன் நாய்க்குட்டிக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்து, அப்படியானால், என் நாய்க்குட்டியைக் காப்பாற்றுவீர்கள் என்று கூறிவிட்டு, தான் அந்தத் தேவதையின் சிறகுகளைவிட்டு இறங்கிக் கொண்டாள்.

சிறுமியின் தியாகத்தைப் பார்த்துச் சிலிர்த்துப் போன தேவதை, அன்பு நிறைந்தவளே! நீதான் அடுத்த உலகுக்கு வேண்டும். என்று சொல்லி, மற்றவர்களைக் கீழே தள்ளிவிட்டு, அந்த நாய்க்குட்டியையும் சிறுமியையும் தூக்கிக் கொண்டு பறந்தது.

தலைவனாக வருபவர்கள் உண்மையான அன்புள்ளத்துடன் தொண்டு செய்தால் உயர்வு நிச்சயம் என்பதை விளக்குவதற்காக குன்றக்குடி பொன்னம்பல அடிகள் கூறிய கதை இது. எப்போதும் உண்மையை, ஒவ்வொன்றும், இறைவனை நோக்கியே எழுச்சியுடன் வாழ்வுகள். உங்களின் எல்லாவிதமான பிரச்சனைகளுக்கும் சரியான தீர்வு, மருந்து என அனைத்தும் இவற்றிலிருந்து தான் எளிதாக கிடைக்கும்.

எது சரி?

உங்கள் மனதை நீங்களே பயன்படுத்துங்கள். உங்கள் உடலையும் மனத்தையும் நீங்களே அடக்கியாளங்கள். நீங்கள் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தால் அன்றி எந்த வெளிச்சக்தியும் உங்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடாது என்பதை மனதில் கொள்ளுங்கள். உங்களிடம் எதையும் அப்படியே குருட்டுத் தனமாக நம்பும்படி சொல்பவனை, ஏவ்வளவு பெரியவனாகவும், நல்லவனாகவும் இருந்தாலும் சரி அவனை அப்படியே தவிர்த்து விட வேண்டும். குறித்து ஆடிப்பாடி உரக்கக் கத்துவதே நோக்கமாகக் கொண்ட சமயவாதிகள் உலகத்தில் எங்கும் உள்ளனர். அவர்கள் ஆடிப்பாடி பிரச்சாரம் செய்யும்போது தொத்துவியாதி போல் அவர்களது கொள்கைகள் புரவுகின்றன. அவர்களும் ஒரு வகையான மனோவசியக் காரர்களே. இவர்கள் உணர்ச்சிவசப்படும் மக்கள் மீது தற்காலிகமாக ஒரு வகையான கட்டுப்பாட்டை ஒரு கணத்திற்கு உண்டுபண்ணுகின்றனர். இவர்கள் அநேகமாக காலப்போக்கில் மக்களை இழிநிலைக்கு ஆளாக்கிவிடுகின்றனர். மனதைச் செயலற்றதாகக்கும் இத்தகைய வெளிச்சக்திகளுக்கு ஆளாகி, மனதைப் பறிகொடுத்து, நல்லவர் போல் தோன்றுவதைவிட ஒரு போக்கிரியாக இருப்பதே மனிதனுக்கோ அல்லது ஒரு வகுப்பினருக்கோ நன்மை அளிப்பதாகும். இத்தகைய பொறுப்பற்ற, அதே சமயம் நல்லெண்ணம் கொண்ட மதவெறியர்கள் மக்கள் குலத்திற்குச் செய்யும் கொடுமையைக் காணும்பொழுது மனம் மிக்க வேதனைப்படுகிறது. அவர்களுடைய பாட்டு, பிரார்த்தனை, ஆலோசனை இவற்றின் காரணமாக திடீரென்று ஆன்மீக முன்னேற்றமடைந்தது போல் தோன்றும். ஆனால் மனம் சக்தியிழந்து, சோர்ந்த மயக்க நிலையை அடைந்துவிடுகிறது என்பதை அவர்கள் உணர்வதில்லை. மேலும் அந்த மனம் எந்த தீய ஆலோசனையையும் பெறுவதற்குத் தயாராகிவிடுகிறது. மேகமண்டலத்திற்கு மேல் இருக்கின்ற கடவுள் தங்கள் மீது பொழிந்த சக்தியின் காரணமாகவே, இவர்கள் மனித உள்ளங்களை மாற்றமுடிகிறது என்று தங்களைப் புகழ்ந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே உங்கள் எதந்திரத்தைப் பறிப்பது எதுவாயினும் அதைப்பற்றி எச்சரிக்கையாக இருங்கள்.

பதினாறாம் பெற்று,

தம்மில்லம் மூத்தோரை வணங்கி வாழ்த்துப் பெறுதல் வேண்டும் என்பது இந்துசமயக் கருத்து. மற்றெல்லாப் பலங்களைக் காட்டிலும் ஆசீர்வாதபலம் உயர்ந்தது. திருமணமான புதுத்தம்பதியார் சாணறோர் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்குவர். அவர்கள் மணமக்களை “பதினாறாம் பெற்று, பெருவாழ்வு வாழ்க” என வாழ்த்துவர்.

பதினாறு என்றால் என்ன? பதினாறு குழந்தைகள் என்பதல்ல பொருள். அது பதினாறு வகைச் செல்வங்களைக் குறிக்கும்.

“புகழ்கல்வி ஆற்றல்வென்றி புகலும் நன் மக்கள் பொன்றெல்
அழகொடு இளமை நல்லாழ் அறிவுநற் பெருமை சாலப்
பகரறு துணிவு வாழ்நான் பண்பில்நோய் இன்மையோடு
புகருறு நுகர்ச்சி கூடப் பொருந்திய பேரீரெட்டாம்”

அதாவது புகழ், கல்வி, ஆற்றல், வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், அழகு, இளமை, நல்லாழ், அறிவு, பெருமை, துணிவு, வாழ்நாள், நோயின்மை, நுகர்ச்சி ஆகியவையே.

வணங்குதலும் பெருத்த செல்வாக்கினைத்தரும். எத்தகைய திருவினைப் பெற்றாலும் சான்றோரை வணங்குதல் வேண்டும். என்பதை இந்துமயம் வற்புறுத்திக் கூறுவது இதனாலேயாகும்.

மனப்பக்குவம்,

மனச்சாட்சிக்கேற்ப ஒருவரின் நடவடிக்கை அமைய வேண்டுமானால் அதற்கு முக்கிய தேவை மனப்பக்குவம். உங்கள் மன உளைச்சலுக்கு காரணகர்த்தா நீங்களே. நீங்கள் நிறையப் படித்திருக்கலாம். அரிய பல விஷயங்களைக் கரைத்துக் குடித்திருக்கலாம். வாழ்க்கை நெறி முறைகளை நுணுக்கமாய் புரிந்து கொண்டிருக்கலாம். ஆனாலும் உலகத்தை நீங்கள் எதிர்கொள்ளும்போது, இவை உங்கள் உதவிக்கு வருவதில்லை.

நாம் கசப்பான முடிவுகளைத் தள்ளிப் போடுவதற்கு என்ன காரணம்? இனிமையான சூழ்நிலைகளை மட்டுமே மனம் விரும்புகிறது. இது குழந்தைத் தனமானது. இயலாமையின் காரணமாக கொடுக்கப்படும் சூழ்நிலையைப் பொறுத்து உங்களுக்குக் கோபம் வருகிறது. நம்மைச்சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாவிட்டால் எந்தச் சூழ்நிலையையும் சமாளிக்க முடியாது. விருப்பு-வெறுப்பு, கோபம், விரக்தி போன்றவற்றின் பிடியில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் இருக்க, சூழ்நிலையைச் சமாளிக்கும் திறன் நமக்கு அவசியமாகிறது. கோபம் வருமானால் அது ஏன்? எங்கிருந்து? எப்படி? வருகிறது என்பதை வேர்வரை சென்று ஆராய வேண்டும். கோபமாகட்டும், துயரமாகட்டும், இவை எதுவுமே நம் கட்டுப்பாட்டில் இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இவற்றைக் கட்டுப்படுத்த முடியும் என்றால், முதல் வேலையாக அவற்றை விரட்டிவிட்டுத்தானே மறு வேலை பார்ப்போம். குழல் அமைதியாக இருந்தால்தான் மனமும் அமைதிபெறும் என்று நினைப்பது ஆபத்தான கணிப்பு. அமைதிக்காக மனத்துடன் போராட்டம் நடத்தும் போது நிம்மதி இழக்க நேரிடுகிறது. மனதை அதன் போக்கிலேயே விட்டுவிட வேண்டும். உங்களுக்குத் தேவைப்படும் போது, மனம், உங்கள் உதவிக்கு வரத் தயாராக இருக்கும்போது ஏன் அநாவசியக் கவலை. மிகவும் பிடித்தமான ஒரு விஷயத்தைப் பொருளை நம் சிந்தனைக்குத் தீனியாகக் கொடுக்கும் போது நமக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் ஏற்படுவதில்லை. காரணம் மனதுக்கு அது சுவையிக்கதாகவும் ஊக்கம் அளிப்பதாகவும் அமைந்து விடுகிறது. கவனம் செலுத்துவது என்பது யாருக்குமே எளிதுதான். ஆனால் கவனம் எதன்மீது என்பதுதான் கேள்வி. நமக்குப் பிடிக்கவேண்டும், ஈடுபாடு இருக்க வேண்டும் எனில் கவனம் செலுத்துவதில் எந்தப் பிரச்சனையும் ஏற்படுவதில்லை. படிப்பாக இருந்தாலும்சரி, தொழிலாக இருந்தாலும் சரி முனைப்போடு முயற்சி செய்தால் போதும், நமக்குப் பிடிக்காததைக்கூட மனம் ஏற்றுக்கொண்டுவிடும்.

மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்கும் உள்ள சதந்திரம் வித்தியாசமானது. எந்த மிருகமும் சதந்திரமாகச் செயல்படும். ஒரு நாய் குரைக்க வேண்டும் என்று எண்ணம் ஏற்பட்டால் குரைத்துவிடுகிறது. இந்நேரத்தில் குரைத்தால் அடுத்தனர்களுக்குத் தொந்தரவாக இருக்கும் என எண்ணி, அக்கம்பக்கம் பார்த்து அது எந்த முடிவுக்கும் வருவதில்லை. நாயின் சதந்திரம் குரைப்பதோடு மட்டும் நின்றுவிடுகிறது. அதற்கு மேல் தேர்ந்தெடுத்து இயங்க அதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லை. மனிதனுக்கு இருக்கும் சதந்திரம் வேறுவகையானது. இதைச்செய்யலாம், இதைச்செய்யக்கூடாது இதை வேறுமாதிரிச் செய்யலாம் என்றெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்தும் கூடுதல் சதந்திரம் நமக்கு உண்டு. இதுவே அறிவு. ஞானம் என வரும்போது நிலமையே மாறிவிடுகிறது. பொதுவாக மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்ற கவலை நமக்கு அதிமம். நாலைபேர் என்ன சொல்வார்களோ? என்றபீதியில் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நினைப்பவர்கள் பலர். இப்படி மற்றவர்கள் என்ன சொல்வார்களோ என்ற பிரச்சனை

மனித இனத்துக்குத்தான். மனிதனும் குழந்தையாகப் பிறக்கிறான். அவன் வளர வேண்டிய பொறுப்பை இயற்கை கவனித்துக்கொள்ளுகிறது. உடல் அளவில் வளர்ந்த அவன் இளைஞன் ஆகிறான். ஷேவ் செய்துகொள்ளவேண்டிய அவசியம் அவனுக்குத் தானாகவே ஏற்பட்டுவிடுகிறது. மற்றப்படி தாடி வளருவதற்கு அவன் எந்தவித முயற்சியும் எடுக்க வேண்டியதில்லை. அதே சமயம் அவன் பட்டதாரியாக வேண்டுமானால் பள்ளிக்குச் செல்லவேண்டும், படிக்கவேண்டும், அறிவை வளர்க்க வேண்டும். இதற்கு நிறையவே உழைக்க வேண்டும். ஆனால் எந்த முயற்சியும் இல்லாமல், சாப்பிட்டீடுக்கொண்டு இருந்தால் போதும் அவன் வளர்ந்துவிடுவான். கல்யாணம் செய்துகொள்ளவும் ஆயத்தமாகி விடுகிறான். உண்மையான வாழ்க்கை இதுவா? இல்லையே. வளர்ந்த பின் மனதளவில் பக்குவப்பட வேண்டும்.

களிமண் பொம்மையுடன் ஒரு குழந்தை விளையாடக்கொண்டிருக்கிறது. திடீரென்று பொம்மை கீழே விழுந்து சக்கு நூறாக உடைந்துவிடுகிறது. அதைப்பொறுக்க முடியாமல் குழந்தை வீரிட்டு அழுகிறது. காரணம் களிமண் பொம்மை உடையக்கூடியது என்ற உண்மையை அது உணருவதில்லை. வேறு ஒரு பொம்மை வாங்கித்தரலாம் என அப்பா கூறினாலும் குழந்தை அழுகையை நிறுத்துவதில்லை. அந்தப் பொம்மையைப் பொறுத்தவரை அப்பாவுக்கு விபரம் தெரியும். மனப்பக்குவம் உண்டு. குழந்தைப் பருவத்தைக்கடந்து உடலளவில் வளர்ந்து விட்டாலும் நம்மில் எத்தனை பேருக்கு மனதளவில் பக்குவம் ஏற்படுகிறது. இப்போது வளர்ந்துவிட்ட காரணத்தால் தொலைக்காட்சி மீது இருந்த பொம்மை விழுந்து உடைந்துவிட்டால் நாம் அழுவதில்லை. அதுவே மிகவும் நெருங்கிய நண்பர் ஒருவர் இறந்துவிட்டால் நம் இதயம் சக்குநூறாக உடைந்துவிடுகிறது. இறப்பு என்ற உண்மையை ஏற்றுக்கொள்வது நமக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. காரணம் இழப்பை தாங்கிக்கொள்ளும் பக்குவம் நமக்கு இல்லை. அதாவது மனதளவில் முதிர்ச்சியடையாமல் இன்னமும் குழந்தையாகவே இருக்கிறோம்.

தொழில்புரியும் இடத்தில் எதிர்பார்க்காமல் ஒருவனுக்குச் சம்பள உயர்வு கிடைத்தால் அவன் சந்தோஷப்படுகிறான். ஆனால் அவனோடு வேலை செய்யும் இன்னொருவனுக்கு இதைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. மேலதிகாரியிடம் சென்று விளக்கம் கேட்கிறான். “உங்களைவிட அவர் கடுமையாக உழைக்கிறார். அதனால்தான்” என்று காரணம் சொன்னார் மேலதிகாரி. அவனால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அதாவது மனதளவில் அவன் குழந்தையே. கோபத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதே குழந்தைத்தனம்.

ஒரு கன்றுக்குட்டி வளர்ந்து பசுவானபின், மனதளவில் பக்குவப்பட்ட பசு என தரம்பிரிப்பது கிடையாது. ஆனால்மனித இனம் அப்படியில்லை. பக்குவமடைய வேண்டியது அதற்கு அவசியம். உடல் அளவில் வளரும் எமக்கு எவ்வித முயற்சியும் இல்லாமல் மனப்பக்குவம் ஏற்படாது. எது சரி? எது தவறு? என்று முடிவெடுக்கும் திறமை தரப்பட்டிருக்கிறது. எனவே மனப்பக்குவத்தை ஒருவர் தனக்குத்தானே பயிற்சி செய்து வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

யோசித்துப்பாருங்கள்! வாழ்க்கையில் பல தரப்பட்ட சூழ்நிலைகளை உங்களால் தவிர்க்கமுடியுமா? உங்களுக்குப் பிடித்த சூழ்நிலையே எப்போதும் நிலவவேண்டும் என எதிர்பார்க்க முடியுமா? வாழ்க்கையில் எதுவுமே, எல்லாமே உங்கள் வசதிக்கும் விருப்பத்திற்கும் ஏற்ப அமையவேண்டும் என்று நினைக்கமுடியுமா? இவை எதுவுமே முடியாது என்பதுதான் உண்மை. (ஆடாடும்)

வாசிப்பதால் மனிதன் புண்ணடைகிறான்